

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobců: a) **M. S. B.**, b) **J. K. B.**, c) **nezl. J. K. B.**, zast. žalobcem a) jako zákonným zástupcem, d) **Ch. K. B.**, všichni zast. Mgr. Kateřinou Vávrovou, advokátkou se sídlem Riegrova 2668/6, České Budějovice, proti žalované: **Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 930/27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutím žalované ze dne 21. 3. 2019, č. j. KRPU-55852-16/ČJ-2019-040022, č. j. KRPU-55871-14/ČJ-2019-040022-ZZ-DB, č. j. KRPU-55861-16/ČJ-2019-040022-ZZ-DB, v řízení o kasační stížnosti žalobců a), b), c) a d) proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2019, č. j. 75 A 13/2019-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobců Mgr. Kateřině Vávrové, advokátce se sídlem Riegrova 2668/6, České Budějovice, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 10 220 Kč, která jí bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobci (dále jen „stěžovatelé“) domáhají zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jejich žaloba proti shora označeným rozhodnutím žalované.

[2] Rozhodnutími žalované byli dle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů,

ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištění stěžovatelé a), b) a d) za účelem předání do Rakouska podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Doba zajištění byla stanovena dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 20. 3. 2019 ve 20.00 hod.

[3] Z obsahu spisového materiálu soud ověřil, že stěžovatelé cestovali společně s převaděčem autem z Rakouska do domu v obci Křimov, kde byli po několika dnech kontrolováni policií. Směřovali do Německa.

[4] Podle záznamu ze systému EURODAC a průkazů žadatelů o azyl předložených stěžovateli a), b) a d) bylo zjištěno, že podali žádost o mezinárodní ochranu v Rakousku. Do protokolů o podání vysvětlení ze dne 21. 3. 2019 stěžovatelé a), b) a d) shodně uvedli, že před třemi lety přiletěli z Afganistánu do Evropy (blíže nespecifikované země) a následně autem s převaděčem dojeli do Rakouska. Obdrželi adresu zařízení pro zajištění cizinců, kde požádali o mezinárodní ochranu. Žili tam přibližně deset měsíců, byli ubytováni v kontejnerech bez sociálního zařízení. Stěžovatelé a) a d) navštěvovali jazykové kurzy pro cizince, stěžovatelky b) a c) se účastnily školní docházky. Kvůli nevyhovujícím podmínkám a špatné perspektivě se rozhodli odcestovat do Německa. Kontaktovali převaděče a zaplatili mu penězi ušetřenými během pobytu v Rakousku. Na území ČR ani EU nikoho neznají, nevlastní zde žádný majetek. Mají v úmyslu se do Rakouska dobrovolně vrátit.

[5] Stěžovatel a) uvedl, že si přeje, aby nezletilá stěžovatelka c) zůstala s ním a celou rodinou v zařízení pro zajištění cizinců.

[6] Krajský soud se neztotožnil s námitkou stěžovatelů, že žalovaná neměla zajistit rodinu s nezletilým dítětem s ohledem na věk nezletilé stěžovatelky c), její zranitelnost a nejlepší zájem dítěte. Žalovaná k její osobě přistoupila s maximálním zřetelem, nejlepší zájem dítěte shledala v tom, že nebyla oddělena od zbytku své rodiny, neboť právě necitlivé odtržení nezletilého dítěte od ostatních členů rodiny mu může způsobit vážnou újmu, a to újmu mnohem závažnější, než jakou by mohl způsobit dočasný pobyt v detenčním zařízení. O zajištění rodičů nezletilé [stěžovatelů a) a d)] bylo rozhodnuto až po úvaze, že není možné využít zvláštních opatření za účelem vycestování a navíc, s umístěním dcery do zařízení souhlasil také její otec [stěžovatel a)]. Krajský soud svůj názor opřel o rozsudky NSS ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 Azs 115/2014 - 37, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 39/2015 - 56 a ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018 - 60.

[7] Umisťování rodin s dětmi do Příjímacího střediska v Zastávce u Brna v předchozích letech bylo vyvoláno vrcholící migrační krizí a s tím spojenou potřebou zajistit odpovídající podmínky pro zajištění nezletilých dětí, které nebylo možné v zařízení pro zajištění cizinců uspokojit. Ačkoli v dané době musely správní orgány tuto variantu

pokračování

zvažovat a k přesunům některých rodin s dětmi do přijímacího střediska docházelo, nejedná se o postup, který by byl používán i v současnosti (viz rozsudek NSS č. j. 10 Azs 316/2018 - 60).

[8] Velmi podrobně byly popsány materiální podmínky v Zařízení Bělá - Jezová, zejména z hlediska vhodnosti zajištění rodin s dětmi. Konkrétně žalovaná uvedla, že zařízení je určeno speciálně pro rodiny s dětmi a nejsou zde zajišťováni samostatně cizinci – muži. K dispozici jsou samostatné pokoje v nově zbudovaném objektu a dětem je dostupné veškeré zařízení, které ve svém věku potřebují. Je zde zajištěna lékařská péče, školní docházka i volnočasové aktivity. Personál je specializovaný pro rodiny s dětmi, dostupná je psychologická pomoc i bezplatné právní poradenství. V posledním období došlo k odstranění většiny režimových opatření, např. mříží v oknech, ostnatého drátu v oplocení a vnitřního rozdělení areálu. Došlo ke změně odívání zaměstnanců bezpečnostní agentury, ke zvýšení dostupnosti dětského centra, jídelny, právního poradenství a okénka „24/7 dispečinku“. Vybudováním nového bloku pro rodiny s dětmi tak došlo k minimalizaci nutnosti organizování pohybu ubytovaných cizinců v rámci objektu a dalšímu snížení faktorů, které mohou u dětí vyvolávat tíseň.

[9] V kontrastu s výše uvedenou charakteristikou stojí tvrzení žalobců, že v důsledku rozdělení střediska na dvě oddělené části byl navýšen počet policistů, kteří se nachází v areálu. Vzhledem ke smyslu a účelu zajištění musí dle krajského soudu stále existovat alespoň v minimální míře určitá bezpečnostní opatření. V případě zajištění rodin s nezletilými dětmi jde nicméně o to, aby tato opatření byla co nejméně viditelná a nevzbuzovala zejména v dětech pocit věznění, což z výše uvedeného výčtu plyne. Odkaz na zprávu Veřejné ochránkyně práv ze dne 8. 6. 2017 je ve světle výše naznačených úprav již neaktuální, což potvrdil i NSS v rozsudku č. j. 10 Azs 316/2018 - 60.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[10] Stěžovatelé napadli rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazují pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[11] Podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění je třeba hodnotit s ohledem na skutečnost, že se budou přímo dotýkat i nezletilého dítěte (viz rozsudek NSS č. j. 1 Azs 39/2015 - 56). Dle výkladu ESLP je nutné při zajištění zohlednit, zda je dané zařízení primárně obýváno dospělými osobami a jestli je v něm silně patrna přítomnost policie. Pozornost by měla být věnována také celkovému vybavení zařízení, např. zda je v zařízení dětské hřiště nebo zajištěny jiné aktivity.

[12] Správní orgán a krajský soud vzaly v potaz zájem nezletilého dítěte s ohledem na možnost zajistit celou rodinu dohromady a celkovou dobu zajištění. Samotné podmínky v příslušném zařízení pro zajištění cizinců však krajský soud neřešil, omezil se pouze na obecný popis vhodnosti zajištění pro rodiny s dětmi učiněný v rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatelé však během pobytu v zařízení citelně registrovali přítomnost uniformovaných policistů.

[13] Krajský soud opomenul zhodnotit alternativní možnosti, které stěžovatelé v žalobě konkrétně uváděli, tj. umístění rodiny do Příjímacího střediska v Zastávce u Brna. Soud tuto úvahu odmítl pouze s odkazem na neaktuálnost. V předchozích letech však docházelo k umisťování rodin s dětmi v příjímacích střediscích, správní orgán se měl touto alternativou zabývat právě s ohledem na nejlepší zájem dítěte, který by měl mít prioritu před úvahou, zda je taková alternativa aktuální s ohledem na současnou míru migrace.

[14] Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že jejich umístění do zařízení pro zajištění cizinců bylo zvoleno jako krajní řešení, k čemuž nebyl zákonný důvod. Dle stanoviska ESLP je potřeba vážit nejen objektivní stránku zajištění, ale také její subjektivní stránku, a to do jaké míry a zda je zajištěním osoby zasaženo do práva na osobní svobodu člověka, zejména v případě nezletilého dítěte, kdy zajištění jeho zákonných zástupců má na něj přímý dopad. Děti nízkého věku nemají možnost svobodně prostory zařízení opustit a mohou tak danou situaci vnímat fatálně a nezvratně.

[15] Dle nařízení Dublin III musí být pro zajištění osoby splněny podmínky: existence vážného nebezpečí útěku; rozhodnutí o zajištění musí být přiměřené okolnostem; není jiná relevantní alternativa, jak účelu dosáhnout. Poslední podmínkou se krajský soud nad rámec odkazu na rozhodnutí správního orgánu nezabýval, nevypořádal konkrétní žalobní námitku týkající se srovnání podmínek v zajišťovacím zařízení a příjímacím středisku. Z tohoto důvodu je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný.

[16] S ohledem na rozsudek NSS č. j. 1 Azs 39/2015 - 56 a na argumentaci krajského soudu, který uvádí odlišné stanovisko NSS, dávají do úvahy užití § 17 a § 18 s. ř. s. za účelem sjednocení judikatury.

[17] Z výše uvedených důvodů navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[18] Ve vyjádření žalovaná navrhuje kasační stížnost zamítnout. Trvá na tom, že se nejlepším zájmem dítěte zabývala dostatečně. V každém napadeném rozhodnutí je odůvodnění týkající se posouzení zvláštních opatření za účelem vycestování, jakož i zákonných alternativ k zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Rozsudky ESLP na nyní projednávanou věc nedopadají, neboť šlo o případy dětí do věku maximálně 3 let [stěžovatelka c) je mnohem starší], zajištěných rodin s dětmi s určitou pobytovou historií ve Francii (ne tranzitujících cizinců bez vazeb na daný stát) a neochoty rodiny opustit Francii (v projednávané věci stěžovatelé vědomě směřovali do Německa).

[19] V době vydání rozsudku NSS č. j. 1 Azs 39/2015 - 56 bylo několik rodin přesunuto ze Zařízení Bělá - Jezová do Příjímacího střediska v Zastávce u Brna, avšak důvodem bylo přetížení Zařízení Bělá - Jezová v době migrační krize. Příjímací středisko mělo v té době status zařízení pro zajištění cizinců, a to se všemi omezeními. V současné době jsou v ČR tři zařízení pro zajištění cizinců, přičemž Zařízení Bělá - Jezová je jako jediné vyčleněno a speciálně upraveno pro zajišťování rodin s dětmi.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátkou ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněného důvodu, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] Soud k uplatněné námitce nepřezkoumatelnosti konstatuje, že napadený rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný. Vlastní přezkum rozhodnutí je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalované. K námitce týkající se Přijímacího zařízení v Zastávce u Brna, resp. proč nepovažoval za podstatné srovnání podmínek v zajišťovacím zařízení a přijímacím středisku, se krajský soud konkrétně vyjádřil v odst. 24 napadeného rozsudku.

[22] Je vhodné poznamenat, že napadenými rozhodnutími žalované bylo rozhodnuto o zajištění stěžovatelů a), b) a d); nezletilé stěžovatelky c) se formálně netýkalo. Všichni stěžovatelé však byli účastníky řízení před správními soudy a byli i správně označeni v záhlaví napadeného rozsudku. Jak již dříve v obdobné věci vyslovil Ústavní soud (nález ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3289/14), ačkoli napadenými rozhodnutími správního orgánu byli výslovně zajištěni pouze stěžovatelé a), b) a d); stejné účinky měla tato rozhodnutí i na nezletilou stěžovatelku c), neboť v jejich důsledku došlo k jejímu umístění do Zařízení Bělá - Jezová. Jestliže k zajištění nezletilé nebyla ze strany správního orgánu shledána žádná alternativa ve vztahu k pobytovému režimu, neměla nezletilá stěžovatelka právo volby a byla nucena sdílet stejný režim jako její rodiče a sestra. Došlo tím tedy *de facto* ke zbavení osobní svobody i stěžovatelky c). Ke stejnému závěru dospěl i ESLP v rozsudcích ve věci *A. B. a ostatní proti Francii* ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 11593/12, § 122; rozsudek ve věci *R. K. a ostatní proti Francii* ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 68264/14, § 84, a rozsudek ve věci *R. M. a ostatní proti Francii* ze dne 12. 7. 2017, stížnost č. 33201/14, § 85.

[23] Na zajištění nezletilých jsou kladeny ještě přísnější požadavky než u zletilých osob s ohledem na vůdčí princip nejlepšího zájmu dítěte podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Nejlepší zájem dítěte vyžaduje, aby byla v největší možné míře zachována jednota rodiny a k zajištění bylo přistoupeno až jako k poslednímu možnému opatření poté, co byly prověřeny všechny jeho možné alternativy. Přítomnost dětí v zařízení pro zajištění cizinců bude v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod

jen tehdy, pokud vnitrostátní orgány prokáží, že k tomuto krajnímu řešení přistoupily až poté, co s ohledem na konkrétní individuální okolnosti případu ověřily, že jiné opatření, které méně zasahuje do osobní svobody, není možné přijmout (rozsudek ve věci *A. B. a ostatní proti Francii*, § 123; rozsudek ve věci *R. K. a ostatní proti Francii*, § 85, a rozsudek ve věci *R. M. a ostatní proti Francii*, § 86). Tento požadavek je obsažen i v čl. 11 přijímací směrnice, na který odkazuje čl. 28 odst. 4 nařízení Dublin III. Podle přijímací směrnice musí dále zajištění nezletilých osob trvat co nejkratší dobu a musí být vyvinuto veškeré úsilí o jejich propuštění a umístění do ubytovacího zařízení vhodného pro nezletilé osoby (viz nález ÚS sp. zn. III. ÚS 3289/14).

[24] Správní orgán i krajský soud detailně zhodnotily, proč je Zařízení Bělá - Jezová vhodné pro umístění stěžovatelů včetně nezletilé stěžovatelky c). Žalovaná na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí č. j. KRPÚ-55852-16/ČJ-2019-040022 podrobně rozepsala podmínky, které v zařízení panují, a následně shrnula, že v současné době jde o jediné zařízení speciálně určené pro ubytování rodin s dětmi. Popsala vybavení bloku vyčleněného pro pobyt rodin s dětmi, minimalizaci jeho viditelných bezpečnostních opatření narušujících rodinný život a přizpůsobení programu a aktivit potřebám rodin. Na str. 6 a 7 rozsudku krajský soud detailně vypořádal všechny žalobní námitky týkající se vhodnosti zařízení pro zajištění stěžovatelů.

[25] Umístění stěžovatelů do přijímacího střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu nebylo v tomto případě relevantní alternativou k umístění do zařízení pro zajištění cizinců, ostatně stěžovatelé nebyli na území ČR žadateli o mezinárodní ochranu. Protože nešlo o alternativu, nemusela se touto otázkou ani žalovaná ve svém rozhodnutí zabývat (NSS připomíná, že ve správním řízení tímto nikdo neargumentoval a celá otázka vyvstala až v řízení před správními soudy). Nadto umístění malých dětí do zařízení pro zajištění cizinců před několika lety, v době vrcholící migrační krize, zjevně naráželo na tehdejší limity těchto zařízení. Žalovaná i krajský soud podrobně vysvětlily, proč Zařízení Bělá - Jezová bylo pro stěžovatelku c) vhodné z hlediska ochrany nejlepšího zájmu dítěte (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 316/2018-60).

[26] Zařízení Bělá - Jezová je zařízením, jež primárně slouží k zajištění cizinců pro účely správního vyhoštění. S přítomností dětí, resp. rodin s dětmi, v tomto zařízení se nicméně počítá v zákoně o pobytu cizinců, což se odráží v povinnostech brát ohled na různé věkové kategorie při nabídce kulturního, sportovního a dalšího vyžití či při odděleném umístění nezletilých. Z informací o konkrétních podmínkách v tomto zařízení (popsány např. v nálezu ÚS sp. zn. III. ÚS 3289/14) lze vyzorovat snahu o reflexi potřeb dětí (vnitřní dětské centrum, venkovní hřiště, výlet dětí mimo zařízení). Dle názoru NSS i ÚS nelze usuzovat na to, že jsou bez dalšího natolik nevyhovující, že bude pobyt dětí v tomto zařízení vždy představovat špatné zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Je však zřejmé, že celková atmosféra v zajišťovacím zařízení bude zejména s ohledem na nutná bezpečnostní opatření, bez ohledu na snahu přizpůsobit prostředí dětem, nutně velmi odlišná od zařízení, které primárně není určeno ke zbavení osobní svobody.

pokračování

[27] Stěžovatelé tvrdí, že během pobytu v Zařízení Bělá – Jezová citelně registrovali přítomnost uniformovaných policistů. Podstatné je, že s jejich přítomností nespojují žádné konkrétní negativní následky, všechny jimi uváděné námitky jsou pouze v obecné a *eventuální* rovině. V této souvislosti NSS nevidí důvod zpochybnit závěry krajského soudu, který s odkazem na žalovanou popsal podmínky panující v Zařízení Bělá – Jezová tak, že je tam pro nezletilou připraveno nejlepší možné zázemí.

[28] NSS závěrem shrnuje, že žalovaná bez jakékoli pochybnosti zohlednila při umístění žalobců do Zařízení Bělá – Jezová skutečnost, že stěžovatelka c) je nezletilá, brala v potaz její nejlepší zájem spočívající v tom, aby zůstala se svou rodinou – stěžovateli a), b) a d) a neopomněla se vyjádřit ani k otázce způsobilosti tohoto zařízení pro pobyt dětí. Stěžovatelé nebyli od sebe podle svého přání odděleni, žalovaná jim umožnila pobývat společně v zařízení určeném pro rodiny s dětmi, tj. v zařízení vyšší kvality oproti běžným zařízením pro zajištění cizinců. Vyhověla tak i doktrinálním požadavkům na nejlepší zájem dítěte plynoucím z Úmluvy o právech dítěte. Poctivě zvážila i varianty k zajištění, tedy přistoupila k zajištění jako k poslední možnosti poté, co se jakákoliv jiná možnost ukázala jako pro tento případ nepoužitelná.

[29] Návrh stěžovatelů na předložení věci rozšířenému senátu z důvodu sjednocení judikatury kvůli naznačovaným rozporům mezi rozsudky NSS č. j. 1 Azs 39/2015 - 56 a č. j. 10 Azs 316/2018 - 60 nevyhodnotil NSS jako důvodný, neboť s ohledem na výše uvedené rozpor mezi rozsudky neshledal.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[31] Stěžovatelé, kteří neměli v řízení úspěch, nemají ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalované, byť měla ve věci plný úspěch, žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí je soud nepřiznává.

[32] V řízení před NSS byla stěžovatelům usnesením ze dne 3. 12. 2019, č. j. 9 Azs 156/2019 - 50, ustanovena zástupkyní Mgr. Kateřina Vávrová, advokátka se sídlem Riegrova 2668/6, České Budějovice. Dle § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupkyní stěžovatelů, která jim byla soudem ustanovena k ochraně jejich práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát.

[33] Ustanovená zástupkyně učinila v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)] spočívající v sepsání kasační stížnosti. Soudní praxe při výkladu

ustanovení náhrady nákladů za převzetí a přípravu zastoupení, je-li klientům zástupkyně ustanovena [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] vychází z toho, že k přiznání odměny za úkon právní služby spočívající v převzetí věci dojde pouze tehdy, jestliže se uskuteční první porada mezi zástupkyní a zastoupenými. Zástupkyně však potvrzení o první poradě nedoložila, proto jí náhrada nákladů řízení za tento úkon nebyla přiznána. Za jeden úkon právní služby zástupkyni stěžovatelů náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Jelikož advokátka zastupuje čtyři stěžovatele, náleží ji podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu za každou takto zastupovanou osobu odměna snížená o 20 %, tedy v částce 4 x 2 480 Kč. Náhrada nákladů řízení se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupkyně nepředložila osvědčení o registraci plátek DPH, proto jí nemohlo být DPH přiznáno. Zástupkyni stěžovatelů se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 10 220 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu